

Joels bok och den laodiceiska sjundedagsadventistiska församlingen - nummer tjugotvå

Jeff Pippenger
2026-01-02

Nummer tjugotvå

Vi hade kommit halvvägs genom de fyra hänvisningarna till det forntida Israel, som generationen av "huggormar", i den föregående artikeln. I Matteus betecknar både Johannes och Jesus fariséerna och sadducéerna som generationen av huggormar. Johannes representerar början på en prövningsprocess, vilket framgår när han undervisade att Jesus, som skulle komma efter honom, grundligt skulle rensa sin tröskplats. Jesus fogade till Johannes prövningsprocess genom att innefatta domsprocessen, när han hänvisade till drottningen av Saba och Nineve. Domen äger rum i den fjärde generationen, och en klass i domen uppenbarar sig som ormar, ty deras fader är djävulen. Jesus tillade frågan om den fjärde generationen som söker ett tecken, när tecknet var fullt synligt.

I Matteus tjugotre framläggs "ve-ropen" över fariséerna och sadducéerna, och prövningens och domens process förknippas åter med den sista generationen. Kapitel tjugotvå bereder bakgrunden till ve-ropen i kapitel tjugotre.

När fariséerna var församlade, frågade Jesus dem och sade: Vad tänker ni om Kristus? vems son är han?

De säger till honom: Davids Son.

Han sade till dem: Hur kan då David i Anden kalla honom Herre och säga: Herren sade till min Herre: Sitt på min högra sida, till dess jag lägger dina fiender under dina fötter? Om nu David kallar honom Herre, hur kan han då vara hans son?

Och ingen kunde svara honom ett ord, och från den dagen vågade ingen längre ställa fler frågor till honom. Matteus 22:41–46.

När dörren stängdes för varje ytterligare samverkan, framlägger Jesus därefter åtta verop i följande kapitel. I vers tretton uttalas veropet över att stänga dörrarna till himmelriket. Det är från himlens dörrar som det sena regnet utgjuts. De åtta veropen gäller dem som säger sig öppna den dörr som ingen människa kan öppna och stänga den dörr som ingen människa kan stänga. I en syn visades syster White dem som inte följde Kristus in i det Allraheligaste, utan sände sina böner till den tomma helgedomens heliga avdelning, där Satan, som utgav sig för att vara Kristus, förledde dem att tro att allting var i sin ordning. De hade åter öppnat den heliga avdelningen och stängt det Allraheligaste.

”Många ser med fasa på judarnas handlingssätt när de förkastade och korsfäste Kristus; och när de läser berättelsen om hur skamligt han misshandlades, menar de att de älskar honom och att de inte skulle ha förnekat honom såsom Petrus gjorde eller korsfäst honom såsom judarna gjorde. Men Gud, som rannsakar allas hjärtan, har satt på prov den kärlek till Jesus som de bekände sig känna. Hela himlen följde med det djupaste intresse mottagandet av den första ängelns budskap. Men många som bekände sig älska Jesus och som fällde tårar när de läste berättelsen om korset, hånade de goda nyheterna om hans ankomst. I stället för att ta emot budskapet med glädje förklarade de att det var en villfarelse. De hatade dem som älskade hans tillkommelse och utestängde dem från församlingarna. De som förkastade det första budskapet kunde inte få gagn av det andra; inte heller fick de gagn av midnattsropet, som skulle bereda dem att genom tro gå in med Jesus i det allra heligaste i den himmelska helgedomen. Och genom att förkasta de två föregående budskapen har de så förmörkat sitt förstånd att de inte kan se något ljus i den tredje ängelns budskap, som visar vägen in i det allra heligaste. Jag såg att liksom judarna korsfäste Jesus, så hade de namnkristna kyrkorna korsfäst dessa budskap, och därför har de ingen kunskap om vägen in i det allra heligaste, och de kan inte få gagn av Jesu förbön där. Liksom judarna, som frambar sina gagnlösa offer, frambär de sina gagnlösa böner till den avdelning som Jesus har lämnat; och Satan, tillfredsställd över bedrägeriet, antar en religiös skepnad och leder dessa bekännande kristnas sinnen till sig själv, medan han verkar med sin makt, sina tecken och sina lögnens under för att fästa dem i sin snara.” Early Writings, 258–261.

Vers fjorton är ett ve över att de förtär änkers hus och håller långa böner. Ve-ropet i vers femton gäller att de gör sina proselyter till dubbelt så mycket helvetets barn som de själva var. I verserna sexton till tjugotvå svär de onda vid templet.

”Detta är inte syster Whites ord, utan Herrens ord, och Hans budbärarinna har gett dem till mig för att jag skall ge dem till er. Gud uppmanar er att inte längre arbeta i strid med Honom. Mycken undervisning gavs beträffande män som gör anspråk på att vara kristna, medan de uppenbarar Satans egenskaper och i ande, ord och handling motverkar sanningens framåtskridande, och de följer sannerligen den väg på vilken Satan leder dem. I sitt hjärtas hårdhet har de tillägnat sig en auktoritet som på intet sätt tillhör dem och som de inte bör utöva. Den store Läraren säger: ’Jag skall omstörta, omstörta, omstörta.’ Människor säger i Battle Creek: ’Herrens tempel, Herrens tempel är vi’, men de använder främmande eld. Deras hjärtan är inte mjukgjorda och kuvade av Guds nåd.” Manuscript Releases, volym 13, 222.

I vers tjugotre och tjugofyra gäller veropet försummelsen av rättvisa, barmhärtighet och trofasthet. Vers tjugofem och tjugosex handlar om skenheligheten i att rengöra bågaren på utsidan, men inte på insidan.

”’Men denna skatt’, fortsatte aposteln, ’har vi i lerkärl, för att den överväldigande kraften skall vara från Gud och inte från oss.’ Gud kunde ha förkunnat sin sanning genom syndfria änglar, men detta är inte hans plan. Han väljer människor, män omgivna av svaghet, som redskap i förverkligandet av sina avsikter. Den ovärderliga skatten läggs i lerkärl. Genom människor skall hans välsignelser förmedlas till världen. Genom dem skall hans härlighet lysa fram i syndens mörker.” Apostlagärningarna, 330.

Sedan identifierar vers tjugosju och tjugioåttio de ogudaktiga som vitkalkade gravar, i anknytning till Shebna i Jesaja kapitel tjugotvå, där Shebna upphöjde sig över den praktfulla grav han lät göra åt sig, men i vilken han aldrig skulle komma att ligga, ty Gud skulle kasta ut honom ur sin mun till ett avlägset fält. Det avlägsna fältet representeras av den lögnaktige profetens grav i Betel, vilken förledde den olydige profeten att bli begravd i samma grav. Sedan säger det åttonde ve-ropet:

Ve er, skriftlärda och fariseer, hycklare! Ty ni bygger profeternas gravar och smyckar de rättfärdigas gravmonument och säger: Om vi hade levt i våra fäders dagar, skulle vi inte ha varit delaktiga med dem i profeternas blod. Därför vittnar ni mot er själva, att ni är barn till dem som dödade profeterna. Fyll då på måttet av era fäder.

Ni ormar, ni huggormars avföda, hur skall ni kunna undfly helvetets fördömmelse?

Därför, se, jag sänder till er profeter och visa män och skriftlärda; och några av dem skall ni döda och korsfästa, och några av dem skall ni gissla i era synagogor och förfölja från stad till stad, för att över er må komma allt det rättfärdiga blod som har utgjutits på jorden, från den rättfärdige Abels blod ända till blodet av Sakarias, Barakias son, honom som ni dödade mellan templet och altaret.

Sannerligen säger jag er: Allt detta skall komma över detta släkte. Matteus 23:29–36.

Ormarna, som är huggormars avföda, blir dömda i avsnittet. I avsnittet grundas domen inte på drottningen av Saba och Nineves vittnesbörd, utan på Abels blod ända till Sakarias. Det fjärde släktledet, som är huggormar, döms genom två vittnen från det forntida Israels yttre historia och två vittnen från det forntida Israels inre historia. Lukas kapitel tre är den sista av de fyra hänvisningarna till huggormarna i det fjärde och sista släktledet, och det är helt enkelt en parallell till Matteus kapitel tre. Fyra hänvisningar som visar att under den slutliga domen över Guds hus, under det fjärde släktledet, kommer den ena klassen att uppenbara sina karaktärer såsom Satans söner och döttrar, och den andra klassen såsom Guds söner och döttrar. Den prövningsprocess som inleder åtskillnaden börjar när den budbärare som bereder väg för förbundets Budbärare höjer sin röst i öknen.

I Skriftens heliga väv är namn inte blott benämningar utan viskade profetior—andra sånger sjungna under historiens yta, som uppenbarar återlösningens hjärta. När betydelseerna av ättlingarna från Adam till Noa ordnas till ett påstående, frambringar det ett budskap som motsvarar den historia som släktregistret representerar. Adam betyder ”människa”, och Set betyder ”utsedd”. Enos betyder ”dödlig” (underkastad döden), och Kenan betyder ”sorg”. Genom ”Guds lov/prisning” (Mahalalel) skulle himlen ”komma ner” (Jared). Himlen kom ner som den ”invigde eller smorde” (Enok), som förkunnade domsbudskapet genom sin son Metusela (”när han dör, skall det sändas”). Hans död skulle vara höjdpunkten i ett ”mäktigt” utgjutande av den Helige Ande, representerat av Lemek (ande) som förenades med Metusela såsom midnattsropet förenades med den andre ängeln. Metusela var den andre ängeln och Lemek midnattsropet som kulminerade i Noas flod.

Ytterligare destillerat förkunnar namnen: ”Människan blev bestämd att vara dödlig, underkastad sorg och död, till följd av den förste Adam; men genom Guds välsignelse helgade Kristus sig själv

att komma ned och förkunna dom genom sin död på korset, vilken följdes av den kraftfulla utgjutelsen av den Helige Ande.”

Dessa tio namn sammanfattar evangeliets budskap samtidigt som de tecknar jordens historia från skapelsen till det sena regnet och kulminerar i den andra ankomsten. Denna symbolik, dold i namnen, finner sin motsvarighet i Uppenbarelseboken. Första Moseboken framställer alfa-genealogin, och de 144 000 i Uppenbarelseboken 7 framställer omega-uppfyllelsen i den beseglade kvarlevan.

Juda betyder ”lovprisning”, Ruben betyder ”se, en son”, Gad betyder ”lycka/härskara”, Asher betyder ”lycklig/välsignad” och Naftali betyder ”kamp”. Manasse betyder ”den som får att glömma”, Simeon betyder ”hörande”, Levi betyder ”förenad/fäst”, Isaskar betyder ”lön”, Sebulon betyder ”ära/boning”, Josef betyder ”ökning” och Benjamin betyder ”högra handens son”.

De som följer Lejonet av Juda stam är Guds söner, välsignade med god lycka medan de går igenom en prövningsprocess av kamp med Gud, såsom Jakob gjorde. Genom denna kamp blir deras synder bortglömda i den helgelseprocess som frambringas genom att höra Guds Ord, vilken i sin tur förenar dem med Kristus i ett förbundsförhållande. Deras belöning är att hedervärt få bo med Kristus på hans tron, sittande i den himmelska världen medan Gud använder dem till att utvidga sitt rike — genom att kalla den stora skaran ut ur Babylon som söner av hans högra hand.

Leas sex söner var Ruben, Juda, Simeon, Levi, Isaskar och Sebulon. Hennes tjänstekvinna Silpa, vars namn betyder ”en välluktande droppe”, hade två söner — Gad och Aser. Rakels två söner var Josef och Benjamin. Rakels tjänstekvinna Bilha betyder ”blyg eller skygg”, och hennes söner var Dan och Naftali. Profetiskt sett erbjuder släkttavlan här flera linjer att beakta. Till skillnad från alfa och de tio generationerna i Första Mosebokens femte kapitel har omega tolv ättlingar, med sina egna särskilda profetiska variabler. Bland de etthundrafyrtiofyrtusen nämns Dan inte, och Manasse ersatte sin bror Efraim.

Första Mosebokens alfa-släktregister överensstämmer med Uppenbarelsebokens omega-släktregister, ty Första Moseboken identifierar Kristi gudomliga verk i frälsningen, och Uppenbarelseboken identifierar dem som, i omegauppfyllelsen av denna alfa-profetia, fullkomligt uppfyller just det löfte och den profetia som framläggs i alfa-profetian.

Tillämpningen av dessa två linjer görs ofta av teologerna, men aldrig utifrån perspektivet av metodiken rad på rad. De två släktavlorna i Första Moseboken och Uppenbarelseboken utgör två vittnen om att Gud talar på en sekundär nivå. Det ena språket är det skrivna vittnesbördet såsom det är nedtecknat, och en sekundär linje inom detta vittnesbörd framläggs på en symbolisk nivå. Teologerna går vanligen inte längre än till yttre iakttagelser om det budskap som förmedlas genom betydelsen av namnen i Första Moseboken och Uppenbarelseboken. De behandlar det de ser som en kuriositet som säger mer om deras egen mänskliga visdom, vilket framgår av deras skenheliga förmåga att urskilja metaforen i namnens betydelser. De ser aldrig det budskap som framläggs i Israels tolv söner. De ser inte Jesu släktavlor i Matteus och Lukas på rätt sätt. De ser inte släktavlorna för Juda sista sju kungar och Israels sista sju kungar, eller Judas första sju kungar eller Israels första sju kungar.

När jag säger att de inte ser, menar jag att om man frågar Google om det finns undervisning om dessa släkttavlor, så är svaret ”ja” beträffande Första Mosebokens Adam till Noa, och ”ja” beträffande de etthundrafyrtiofyra tusen. Men tillämpar de Abrams tio efterkommande i Första Moseboken kapitel elva på detta sätt? Nej. Tillämpar de Kains släktlinje och Sets släktlinje? Ja, men så långt från den verkliga innebörden att det är som om de talade om ett helt annat ämne. De behandlar utan tvivel Kristi släkttavlor i Matteus och Lukas, men än en gång missar de målet med bred marginal. Varför spelar det någon roll, frågar du? Därför att jag avser att ge en översikt över dessa profetiska släktlinjer, och jag vill redan från början vara tydlig med att jag försöker identifiera betydelsen av det fjärde ledet som en symbol i den bibliska profetian. Översikten över dessa släkttavlor kommer att vara till hjälp i det avseendet, men det vore försumlighet från vem det än må vara om någon skulle tro att den enkla sammanfattningen av det som följer är allt som finns att förstå om dessa släktlinjer.

Efter Adams till Noas släkttavla finner vi två släktlinjer i Första Mosebokens fjärde och femte kapitel. Dessa två linjer representeras av Kains efterkommande och Sets efterkommande. Till skillnad från släkttavlan från Adam till Noa, som omfattade tio efterkommande, anger både Sets och Kains linje åtta efterkommande. Av denna anledning skall de behandlas som två perioder om fyra. Set och Kain är förbundssymboler, och Kain representerar dem som i Jesaja tjugoåtta och tjugonio sluter ett dödsförbund, vilket skall omintetgöras vid den översvämmande gisseln. De är sådana som bygger sina hus på sand. De som bygger på Klippan sluter ett livsförbund, såsom det framställs i Första Petrusbrevet, kapitel två, som dem som har smakat att Herren är god och är det ”utvalda släktet”. De ”många” bygger på sanden, men ”få” är utvalda.

Kains släktregister är en upprorisk ackordklang i namnens symfoni, ty namnen representerar mänsklig härlighet som är fåfäng, ledande till planlöst irrande efter att ha blivit slagen av himlen. Utan att ta varningen i akt bekänner Kains släktlinje en falsk gudomlighet, höljd i hämnande mänsklig makt, representerad av mänsklighetens konster, vilken smider en järnkultur; skön, men våldsam och utan hopp. Detta sista påstående är en översikt över budskapet i Kains åtta generationer, sådant det härleds ur namnen.

Sets släktlinje svarar Kains släktlinje med nåd. I den mänskliga svaghet som har blivit människan tilldelad skall de som åkallar Gud få sin sorg förvandlad till lovprisning när himlen stiger ner. Genom att troget vandra den stig som leder upp till härligheten, under en provotid, till dess ropet om ”hopp” ljuder, kommer vila genom befrielsens vatten. Detta sista påstående är en översikt av budskapet i Sets åtta generationer, sådant det härleds ur namnen.

Anledningen till att de åtta generationerna delas in i två grupper om fyra generationer fastställs i förbundets första steg, när profetian om trälldomen i Egypten anges vara 400 år och även att de 400 åren skulle sluta i den fjärde generationen. När Paulus vittnesbörd införlivas i alfaförbundets profetia, frambringar det två perioder om 215 år, där varje period bestod av fyra generationer. De åtta generationerna i de 430 åren representerar två perioder om 215 år. Den första perioden representeras av den gode farao som kände Josef. 215 år senare fanns en ny farao, som inte kände Josef. Därefter började nästa grupp om fyra generationer.

Åtta släktled, jämnt fördelade på två tidsperioder och tydligt utmärkta som en egen period om fyra släktled, bekräftar att Kains och Sets åtta släktled skall tillämpas på samma sätt. När denna tillämpning görs, står Sets åtta släktled i linje med Kains åtta släktled. Kain representerar de många som tar emot vilddjurets märke, och Set representerar de få som tar emot Guds sigill. Kain är mänsklighetens tecken, och Set är tecknet på mänskligheten förenad med Gudomligheten inom ramen för Noas förbund, medan Josefs och Moses släktlinje står inom ramen för Abrams förbund.

Sedan, i kapitel elva, framställs det utvalda folkets släkttavla genom tio namn från Sem till Abram. Kapitel elva är berättelsen om Babels torn, men också det utvalda folkets släkttavla, såsom den representeras av Abraham. Kapitel elva introducerar ett utvalt folk som skulle träda in i ett trefaldigt förbund med Gud. Det tredje och slutliga steget var Isaks offer i kapitel tjugotvå. Kapitel ”elva” är den alfa början och kapitel ”tjugotvå” är det omega slutet. Den tro som krävs för att höra Guds röst i namnens betydelse är inte annorlunda än den tro som krävs för att höra Hans röst i numreringen av Hans Ord. En tillämpning av en släkttavla som inte tas upp av teologerna är Ismaels släkttavla, symbolen för islam.

Och detta är namnen på Ismaels söner, efter deras namn, enligt deras släkttavlor: Ismaels förstfödde, Nebajot, och Kedar och Adbeel och Mibsam, och Mishma och Duma och Massa, Hadar och Tema, Jetur, Nafish och Kedma. Dessa är Ismaels söner, och detta är deras namn, efter deras städer och efter deras lägerplatser; tolv furstar efter sina folk. 1 Moseboken 25:13–16.

När definitionerna av dessa tolv namn sammanställs till ett påstående, lyder det så: ”Profetiskt sett är Ismaels efterkommande ett fruktbart mörkhyat folk, ryktbart såsom krigare, men historiskt och profetiskt bedrövat den 11 augusti 1840 och därefter den 11 september 2001. De kallas österns barn i den bibliska historien. De härstammade från Arabien, där de väldoftande kryddor som användes i den hebreiska helgedomstjänsten växer. Ordet ”assassiner” härstammar från islamisk historia och representerar död som åstadkoms i tystnad. Under korstågens tid inneslöt, omringade och belägrade islam det katolska Europa, men deras efterföljande återhållsamhet markerade ankomsten av vederkvickelsen 1840 till 1844, och även från 11/9 fram till söndagslagskrisen. Definitionerna av de tolv namnen på Ismaels söner återges alla i föregående påstående genom den fetstilta texten.

De tolv namnen i Ismaels släktlinje utgör tretton, om man räknar med Ismael i förteckningen. Tretton är det symboliska talet för ”uppror”, vilket är vad Hagar gjorde, och detta ledde till att Abraham tillät att Hagar och Ismael drevs bort. Paulus använder denna händelse för att beskriva hur det forntida Israel blev förkastat som Guds förbundsfolk, samtidigt som Han upprättade ett förbund med Sin kristna brud.

Ty det är skrivet att Abraham hade två söner, den ene med en slavkvinna, den andre med en fri kvinna. Men han som var av slavkvinnan var född efter köttet; men han som var av den fria kvinnan var född genom löftet. Detta har en allegorisk betydelse: dessa kvinnor är de två förbundena; det ena från berget Sinai, vilket föder till trälldom, och detta är Hagar. Ty Hagar är berget Sinai i Arabien och motsvarar det nuvarande Jerusalem, och hon är i trälldom tillsammans med sina barn. Men det Jerusalem som är där ovan är fritt, och det är moder till

oss alla. Ty det är skrivet: Gläd dig, du ofruktsamma som inte föder; brist ut i jubel och ropa, du som inte har födslovåndor; ty den ensamma har många fler barn än hon som har en man. Och vi, bröder, är löftets barn, såsom Isak var. Men liksom då han som var född efter köttet förföljde honom som var född efter Anden, så är det också nu. Men vad säger Skriften? Driv ut slavkvinnan och hennes son; ty slavkvinnans son skall inte ärva tillsammans med den fria kvinnans son. Alltså, bröder, är vi inte slavkvinnans barn utan den fria kvinnans. Galaterbrevet 4:22–31.

Ismael är en symbol för islam, och Hagar, Ismaels mor, är en symbol för den församling som hör till dödens förbund. Isak är en symbol för kristendomen, och Sara är en symbol för den församling som hör till livets förbund. Av denna anledning hade Ismael tolv söner, ty tolv är en symbol för Guds förbundsfolk, och islam är en förfalskning av Guds förbundsfolk.

Det finns två släkttavlor för Kristus i evangelierna. Den ena i Matteus och den andra i Lukas.

Och Jakob födde Josef, Marias man; av henne föddes Jesus, som kallas Kristus. Så är alla släktleden från Abraham till David fjorton led; och från David till bortförandet till Babylon fjorton led; och från bortförandet till Babylon till Kristus fjorton led. Med Jesu Kristi födelse förhöll det sig så: När hans mor Maria var trolovad med Josef, visade det sig, innan de hade kommit tillsammans, att hon var havande genom den helige Ande. Matteus 1:16–18.

Matteus släkttavla identifierar tre lika perioder om fjorton, vilka tillsammans utgör en period om fyrtiotvå. Kristus är förbundshistoriens omega i förhållande till Mose som förbundshistoriens alfa. Mose profeterar att Kristus skulle vara ”lik honom själv”. Mose hade tre perioder om fyrtio år i sitt etthundratjugoåriga liv. Varje fyrtioårsperiod i Moses liv, när den ställs rad på rad, slutar vid Kadesh, en symbol för 1863 och söndagslagen. Kristi tre perioder slutar vid David, fångenskapen i Babylon och Kristi bekräftelse av förbundet med sitt blod på korset. David representerar upplyftandet av den triumferande kyrkan vid söndagslagen, och den andra linjen identifierar de oförståndiga jungfrurna som förs bort till Babylon vid söndagslagen. Den tredje perioden slutar vid korset, vilket återigen är en förebild för söndagslagen, där Kristus bekräftar Abrahams förbund med de etthundrafyrtiofyra tusen och Noas förbund med den stora skaran.

Det som kan förstås när dessa två linjer läggs över varandra är häpnadsväckande. Moses etthundratjugo år sammanbinder sig med Noas 120 år, och Kristi fyrtiotvå generationer sammanbinder sig med antikrist som regerar i fyrtiotvå symboliska månader vid söndagslagen.

Och Herren sade: Min Ande skall inte för alltid bli kvar i människan, eftersom också hon är kött; men hennes tid skall vara etthundratjugo år. 1 Moseboken 6:3.

Tillsammans med Matteus släkttavla, som betonar Abrahams förbund, går Kristi släkttavla, sådan den framställs av Lukas, hela vägen tillbaka till skapelsen och betonar därmed livets förbund som Adam bröt i Eden. Lukas släkttavla börjar med Jesus och går bakåt genom hans släktled hela vägen till Adam, som betecknas som Guds son. Släktlinjen slutar med den fullkomlige andre Adam, och den börjar med den fullkomlige förste Adam. Från den förste Adam till den andre Adam framställs det som 77 generationer.

Skriftens släktregister representerar sanningens linjer. Vi har just identifierat flera som vida överstiger det antal vittnen som erfordras för att fastställa en sanning. De genealogiska linjerna bär den historiska uppfyllsens och de framtida förutsägelsernas röst, och de bär Palmonis röst, hemligheternas underbare räknare, i det att de numeriska gåtor som har inlagts i dessa linjer utgör en andra röst. Dessa två röster hörs tillsammans med ännu en tredje röst, den underbare lingvistens röst, han som skapade och råder över allting, däribland namn på människor, platser och ting.

När Johannes vände sig om för att se rösten bakom sig, var den såsom dånet av många vatten, och när Daniel hade samma syn, var hans röst såsom en folkskaras röst. Skrifternas yttre budskap, liksom namnen som återfinns i budskapet, och även talordningen i budskapet, är tre röster i ett och samma avsnitt. När man tar en rad med de tre rösterna och lägger den ovanpå en parallell rad, blir tre röster till många röster.

Och en röst utgick från tronen och sade: Prisa vår Gud, alla ni hans tjänare, ni som fruktar honom, både små och stora. Och jag hörde liksom rösten av en stor skara och liksom rösten av många vatten och liksom rösten av starka åskdunder, som sade: Halleluja! Ty Herren Gud, den Allsmåktige, regerar. Uppenbarelsboken 19:5, 6.

Några av de mest betydelsefulla släktregistren återfinns hos Israels kungar. De första sju kungarna i Israel, det norra riket, avslutas med Ahab, Isebel och Elia och representerar således söndagslagen. Linjen av de sista sju kungarna över de norra stammarna börjar vid söndagslagen och slutar vid den mänskliga nådatidens slut, när Mikael träder upp i Daniel 12. De första sju kungarna i Juda åskådliggör historien från söndagslagen tills Mikael träder upp, och de sista sju kungarna identifierar den historia som leder fram till söndagslagen. Två genealogiska linjer, båda med en alfa-historia och en omega-historia. Alfa-historien är perioden från 9/11 till söndagslagen, och omega-perioden är från söndagslagen till nådatidens slut. De första sju kungarna i Israel svarar mot de sista sju kungarna i Juda, och de sista sju kungarna i Israel svarar mot de första sju kungarna i Juda.

Vi kommer att fortsätta i nästa artikel.

”Var ståndaktiga ända till slutet”

”[Uppenbarelsboken 1:1, 2, citerat.] Hela Bibeln är en uppenbarelse; ty all uppenbarelse till människor kommer genom Kristus, och allt har sitt centrum i honom. Gud har talat till oss genom sin Son, vilkas vi är genom skapelsen och genom återlösningen. Kristus kom till Johannes, förvisad på ön Patmos, för att ge honom sanningen för dessa sista dagar, för att visa honom det som snart måste ske. Jesus Kristus är den store förvaltaren av den gudomliga uppenbarelsen. Det är genom honom som vi har kunskap om vad vi skall se efter i de avslutande scenerna av denna jords historia. Gud gav denna uppenbarelse åt Kristus, och Kristus meddelade den åt Johannes.

”Johannes, den älskade lärjungen, var den som utvaldes att motta denna uppenbarelse. Han var den siste överlevande av de först utvalda lärjungarna. Under det nytestamentliga hushållandet hedrades han såsom profeten Daniel hedrades under det gammaltestamentliga hushållandet.

Den undervisning som skulle meddelas Johannes var så viktig att Kristus kom från himlen för att ge den åt sin tjänare och befallde honom att sända den till församlingarna. Denna undervisning skall vara föremål för vårt omsorgsfulla och bedjande studium; ty vi lever i en tid då människor som inte står under den Helige Andes undervisning kommer att införa falska teorier. Dessa män har stått på höga poster, och de har äregiriga planer att genomföra. De söker upphöja sig själva och att omvälva hela sakernas ordning. Gud har gett oss särskild undervisning för att skydda oss mot sådana. Han befallde Johannes att skriva i en bok det som skulle ske i avslutningsscenerna av denna jords historia.

”Efter tidens förlopp anförtrodde Gud åt sina trogna efterföljare den dyrbara nutidssanningens principer. Dessa principer gavs inte åt dem som inte hade haft någon del i förkunnandet av den förste och den andre ängels budskap. De gavs åt de arbetare som hade haft del i verket från begynnelsen.

”De som har genomgått dessa erfarenheter skall stå fasta som en klippa vid de principer som har gjort oss till sjundedagsadventister. De skall vara Guds medarbetare och binda samman vittnesbördet och försegla lagen bland Hans lärjungar. De som tog del i grundläggandet av vårt verk på en grund av Bibelns sanning, de som känner kännemärkena som har utvisat den rätta vägen, skall betraktas som arbetare av högsta värde. De kan tala utifrån personlig erfarenhet om de sanningar som har anförtrotts dem. Dessa män får inte tillåta att deras tro förändras till otro; de får inte tillåta att den tredje ängels banér tas ur deras händer. De skall hålla fast vid begynnelsen av sin tillförsikt ända till slutet.

”Herren har förklarat att den gångna historien skall återges när vi går in i det avslutande verket. Varje sanning som han har gett för dessa sista dagar skall förkunnas för världen. Varje grundpelare som han har upprättat skall befästas. Vi kan nu inte träda bort från den grundval som Gud har lagt. Vi kan nu inte inträda i någon ny organisation; ty detta skulle innebära avfall från sanningen.

Det medicinska missionsarbetet behöver renas och göras rent från allt som skulle försvaga de troendes tro på Guds folks tidigare erfarenhet. Eden, det sköna Eden, vanställdes genom syndens inträde. Det finns nu behov av att återge erfarenheten hos de män som hade del i upprättandet av vårt verk i begynnelsen.

”Då och då läser vi dödsrunorna över världens stora män. Deras tid kom plötsligt, som i ett ögonblick. Många, som antogs vara vid god hälsa, dör efter en festmåltid eller efter att ha smitt själviska planer för sin egen upphøjelse. Ordet går ut: ’Han är förenad med sina avgudar; låt honom vara.’ Detta innebär att Herren inte längre bevarar honom från skada. En plötslig död inträder, och vad är hans livsverk värt? Hans liv har varit ett misslyckande. Trädet faller, därför att den kraft som har uppehållit det överlämnar det åt dess avgudadyrkande offer.”

”Män och kvinnor är uppslukade av att söka efter något att njuta av. De säljer sina själar för intet, och Gud drar tillbaka sitt långmodiga tålmod. De lämnas åt sitt val.

”Det finns sådana som, samtidigt som de bekänner sig tro på den närvarande sanningen, har förnedrat sin tro och vägrat att vandra i ljuset. Vem vill nu lägga åt sidan sina själviska, världsliga principer? Vem vill nu sträva efter att inse själens värde? Vad hjälper det en

människa om hon vinner hela världen men förlorar sin själ? Eller vad kan en människa ge i utbyte mot sin själ? Hungrar och törstar ni efter livets bröd och frälsningens vatten? Inser ni värdet av de själar för vilka Kristus dog? Lever de som förmodas vara kristna upp till sin trosbekännelse? Är de medvetna om själens värde? Strävar de efter att rena sina själar genom lydnad mot sanningen?” Manuscript Releases, volym 20, 150, 151.